

آیا گمراهی فرزندان ما به جهت ما است؟

شماره پرسش: ۱۱۸۴۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۱/۲۲ ۰۲:۳۲:۲۱

متن پرسش

سلام: من در سن میان‌سالی‌ام و به شدت درگیر گذشته‌ام و از این‌که تا این حد غافل و جاهل بوده و به خود و اطرافیانم ظلم کرده‌ام مخصوصاً فرزندانم، نمی‌توانم که خودم را بیخشم چون من خیلی چیزها را از دست داده‌ام که دیگر باز نمی‌گردد. من سرمایه‌های وجودیم را، قلبم را، روحم را نابود کردم و پسر را تربیت دینی درست نکردم. چون خودم شناخت درستی از انسان نداشتم و حال چطور می‌توانم در «حال» زندگی کنم در صورتی که آثار اعمال و انتخاب‌های گذشته‌ام زندگیم را و درونم را تحت تاثیر قرار داده و انگیزه‌هایم از دست رفته! از این‌که می‌بینم پسر من تا این حد دنیاطلب شده و حتی به زور نماز می‌خواند و نسبت به خدا بی‌تفاوت است؛ از خودم متنفر می‌شوم و مدام گذشته را مرور می‌کنم. الآن راه را شناخته‌ام اما کو «دل» و انگیزه‌ای که راهرو باشد؟! من در مقابل تمامی اعمال فرزندم مسئول هستم و حتی در برابر گمراهی فرزنداش. حال شما بزرگوار بفرمایید چطور می‌توانم در «حال» زندگی کنم و نه در «گذشته» یا «آینده»؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این حرف‌ها یعنی چه؟! اگر گمراهی فرزندان ما به جهت ما باشد پس گمراهی همه‌ی فرزندان آدم به جهت حضرت آدم خواهد بود! ما در تربیت فرزند علت مُعَدَّة هستیم و اگر بخواهند خوب شوند در بستری که ما فراهم می‌کنیم انتخاب‌های آن‌ها بهتر عملی می‌شود، ولی هرکس خودش مسئول خوب‌بودن یا بدبودن خودش است. به تعبیر عارف سالک حضرت آیت الله حائری شیرازی «حفظه‌الله تعالی» ما وجه «ما فی الشرایط» انسان هستیم و نه وجه «ما فی الضمیر» انسان. شما از همان موقعی که حق را شناختید مطابق شناخت خود عمل کنید تا همه‌ی ضعف‌های گذشته از بین برود زیرا قرآن می‌فرماید: «إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ» حسنات و خوبی‌ها، بدی‌ها را از بین می‌برد. موفق باشید